

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **O. N.**, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Oveňecká 78/33, 170 00 Praha 7 – Bubeneč, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2015, č. j. OAM-556/ZA-ZA05-K08-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 14. 1. 2015, č. j. OAM-556/ZA-ZA05-K08-2014 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů právního zástupce žalobkyně Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta se sídlem Oveňecká 78/33, 170 00 Praha 7 – Bubeneč, se přiznává v částce 8.228 Kč, která je splatná z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku na účet č. 2113734149/2700.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobkyně napadla v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o tom, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), neuděluje. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul tvrzení, jež uvedla žalobkyně ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 10. 2014. Následně žalovaný popsal průběh pohovoru se jmenovanou, který se uskutečnil dne 22. 10. 2014. Při posouzení žádosti žalovaný vycházel především z žalobčiniých podaných výpovědí a doložených materiálů, dále pak z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Rozborem zjištěných skutkových okolností v souladu s právním posouzením dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dospěl žalovaný k závěru, že v případě jmenované žadatelky nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, a proto mezinárodní ochrana udělena nebyla.

V žalobních bodech namítla žalobkyně pochybení správního orgánu z důvodu porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), § 12 a 14a zákona o azylu, článku 4 odst. 3, 4, 5 Směrnice Rady 2004/83/ES (dále též „kvalifikační směrnice“), článku 6, 9, 15, 16, 18 a 19 citované kvalifikační směrnice a článku 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES (dále též „procedurální směrnice“). Žaloba byla následně doplněna právním zástupcem žalobce Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, 170 Praha 7 – Bubeneč, ustanoveného usnesením zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 22 Az 2/2015-41 podáním doručeným dne 7. 3. 2017, v němž uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zdůvodněna zejména špatnou společenskou ekonomickou i bezpečnostní situací na Ukrajině. V České republice má trvalý pobyt její matka, žalobkyně přicestovala společně se sestrou, na Ukrajině nemá kde bydlet a neví, co by si tam počala. Rovněž se neztotožnila s konstatováním správního orgánu, že osoby, které byly nuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národní nebo mezinárodního konfliktu, nemohou splnit kritéria pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků, pokud nelze současně potvrdit jejich pronásledování z výše uvedených důvodů stanovených zákonem o azylu. V situacích ozbrojeného konfliktu a násilí může být žadatelem ohrožen nebo napaden jakoukoli stranou konfliktu nebo aktérem násilí. Situace ozbrojeného konfliktu i na části území má tedy i podle UNHCR vliv na situaci v celé zemi a může proto sama o sobě být relevantní pro posouzení azylové žádosti osoby, která nežije v oblasti přímo zasažené ozbrojeným konfliktem. Zejména je toto relevantní pro posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany ve vztahu k níž správní orgán sice zevrubně popsal vývoj situace na Ukrajině od roku 2013, avšak již se nezabýval bezpečnostní aktuální situací na západě země, odkud žalobkyně pochází. V této souvislosti poukázala např. na zprávy a doporučení vlády Spojeného království Velké Británie a Severního Irska zdůrazňující opatrnost při cestování na západ Ukrajiny, protože i tam dochází k explozím a dalším bezpečnostním incidentům, zejména na veřejných místech jako jsou restaurace, kavárny a okolí bank, kde byly zaznamenány incidenty umístění bomb. Rovněž i české ministerstvo zahraničních věcí upozorňuje, že i pro západ země platí stav vysoké bdělosti a zvláštní ochrany pro zajištění bezpečnosti strategických objektů. Žalovaný se však ve svém odůvodnění soustředil toliko na zprávy, které svědčí v neprospěch žádosti žalobkyně, nikoliv na zprávy svědčící o komplikované bezpečnostní společenské i politické situaci na západě země. Dopustil se tak

podle jmenovaného postupu v rozporu s § 30 a § 50 odst. 2 správního řádu, jelikož si pro vydání rozhodnutí neopatřil dostatečné podklady v prospěch i neprospěch nároku žadatelky a nevyšla tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Za daného stavu trpí napadené rozhodnutí žalovaného závažnými vadami, proto navrhl jeho zrušení a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Popřel oprávněnost žalobních námitek a nesouhlasil s nimi, neboť při svém rozhodování neshledal naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V této souvislosti správní orgán podotkl, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním incidentem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu. Snaha žalobkyně zůstat v České republice a legalizovat si pomocí žádosti o mezinárodní ochranu zde pobyt či fakt, že v České republice pobývá a pracuje matka žalobkyně stejně jako nedostatek pracovních příležitostí nebo bytová situace žalobkyně, nejsou relevantními důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Námitky uvedené v žalobě, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí, a že samotné rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, jsou zcela nedůvodné. Je to právě žadatel o udělení mezinárodní ochrany, který svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Jak vyplývá i z konstantní judikatury NSS např. z rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, není třeba zjišťovat další skutečnosti, tedy ani posouzení politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství žadatel má v případě, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany vůbec netvrdí, že je v zemi původu pronásledován či diskriminován ve smyslu § 12 zákon o azylu. Z hodnocení politické a bezpečnostní situace a stav dodržování lidských práv tak správní orgán provedl nad rámec svých povinností. Vzhledem k tomu, že nedošlo k žádné nezákonnosti, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Ve správním spise se nachází žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 10. 2014, z jehož obsahu vyplynulo, že je státní příslušnicí Ukrajiny, ukrajinské národnosti, pravoslavného náboženského vyznání, svobodná, nebyla nikdy členkou žádné politické strany či jiné organizace. Hovoří rusky a ukrajinsky. Sdělila, že proti ní není a nebylo vedeno trestní stíhání. Má středoškolské vzdělání, na Ukrajině pracovala jako švadlena a pekařka. Spolu s ní žádá o mezinárodní ochranu v ČR i její sestra Nataliia Namuilyk. Ze své vlasti vycestovala dne 18. 9. 2014 na základě českého víza přes území Polské republiky do ČR. O mezinárodní ochranu v ČR žádá, jelikož by zde chtěla zůstat žít, je zde možnost sehnat práci a pro život jsou v ČR lepší podmínky než na Ukrajině. ČR je tedy jejím cílovým státem. V ČR už byla, v Brně žije její matka. Za svého pobytu na území ČR nenavázala spojení se zastupitelským úřadem své vlasti. Nikdy v minulosti o azyl nežádala. V případě návratu na Ukrajinu uvedla, že by tam neměla práci a neměla by tak z čeho žít, na Ukrajině byla závislá na finanční pomoci od matky. V rámci pohovoru, který byl proveden dne 22. 10. 2014, doplnila popsání skutečností, sice, že naposledy pracovala od roku 2009 do roku 2013 v německém závodě z důvodu snižování počtu pracovníků, byla propuštěna ze zaměstnání v srpnu roku 2013. Situaci vyřešila tak, že si vyřídila polské pracovní vízum, odjela pracovat do Polska, jednalo se však pouze o sezónní zemědělské práce. Spolu se sestrou se proto rozhodly odjet do ČR, kde žije jejich matka, která má v ČR trvalý pobyt a pracuje jako uklízečka v nákupním centru Ikea. V průběhu správního řízení dále bylo

objasněno, že tvrzeným důvodem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany je špatná ekonomická situace na Ukrajině.

Správní orgán při posouzení předmětné žádosti vycházel především z výpovědi žalobkyně a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Listinné materiály, z nichž vycházel, konkretizoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž soud odkazuje.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Rozsah soudního přezkumu v řízení o žalobě je tedy vymezen rozsahem podané žaloby a v ní uplatněnými žalobními body. V žalobních bodech může žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu uplatnit i právní námitky, které nevnesla ve správním řízení (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995, č. j. A 231/93-25, www.nssoud.cz).

Ve správním soudnictví se soud řídí dispoziční zásadou, proto může správní rozhodnutí přezkoumat pouze v rozsahu v jakém je žalobou napadeno, tedy pouze z hlediska důvodů a tvrzení žalobkyně v čem napadené správní rozhodnutí odporuje zákonu.

V daném případě stěžejní skutečností, o kterou opřela žalobkyně opodstatněnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla špatná ekonomická situace na Ukrajině, snaha nalézt si v ČR zaměstnání, vydělat si finanční prostředky a žít v ČR spolu se svou matkou, která má v České republice trvalý pobyt a zároveň v této zemi žít společně se svou sestrou, s kterou z Ukrajiny přicestovala. Dále poukázala i na nedostatečné zohlednění vývoje situace na Ukrajině od roku 2013 s tím, že se žalovaný nezabýval bezpečnostní aktuální situací na západě země, odkud žalobkyně pochází. V této souvislosti poukázala na zprávy a doporučení vlády Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, rovněž i Ministerstvo zahraničních věcí ČR. Žalovaný tak vyšel z nedostatečně spolehlivě zjištěného stavu věci.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spise žalovaného, a který měl soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení přezkoumatelnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobkyně, které jsou podle jejího názoru napadeným rozhodnutím dotčena.

Krajský soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z titulu nedostatečně zjištěné aktuální situace na Ukrajině, kdy návratem žalobkyně do vlasti by mohla být ohrožena nebo napadena jakoukoli stranou konfliktu nebo aktérem násilí. Žalobkyně se neztotožnila s konstatováním správního orgánu, že osoby, které byly nuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, nemohou splnit kritéria pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním

postavení uprchlíků, pokud nelze současně potvrdit jejich pronásledování z důvodu stanovených zákonem o azylu. Ve vztahu k této problematice pak poukázala na nedávno vydanou novou směrnici Úřadu vysokého komisaře pro uprchlíky č. 12, ve které Úřad výslovně konstatuje, že definice uprchlíka podle Úmluvy z roku 1951 se vztahuje na osoby prchající před ozbrojenými konflikty. Podle této směrnice se pojem pronásledování v kontextu ozbrojeného konfliktu a násilí neliší od jiných okolností, není tedy potřeba dokazovat vyšší míru jeho závažnosti anebo vážnosti hrozící újmy. Ohrožení nebo napadení samo o sobě nicméně není rozhodující pro prokázání oprávněných obav. V situacích ozbrojeného konfliktu a násilí mohou být celé skupiny lidí či populace v ohrožení, mj. pro jejich spojování s jednou ze stran konfliktu. Situace ozbrojeného konfliktu a násilí mohou být zakořeněny motivovány či vyvolány rozdíly vyvozenými na základě rasy, etnického původu, náboženství, politického přesvědčení, pohlaví či sociální skupiny, které mohou mít na jednotlivce rozdílný dopad. Ozbrojené skupiny mohou zakládat zločinecká uskupení k financování svých aktivit a k upevnění či rozšíření své moci ve společnosti, které mohou být politicky motivovány. Situace ozbrojeného konfliktu i na části území má tedy i podle UNHCR vliv na situaci v celé zemi a může proto sama o sobě být relevantní pro posouzení azylové žádosti osoby, která nežije v oblasti přímo zasaženém ozbrojeným konfliktem.

Z výše uvedených důvodů se soud zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, k níž je soud povinen přihlížet i z moci úřední, a která má podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (zejména pak rozhodnutí ve správním soudnictví) je věnovaná rozsáhlá judikatura NSS, z níž vyplývá, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost kupříkladu tehdy, jestliže z něj jednoznačně nevyplývá podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla posuzovaná zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Dále pak lze v tomto spisu za nepřezkoumatelné považovat rozhodnutí, jehož odůvodnění je vnitřně rozporné, popř. je-li výrok v rozporu s odůvodněním, či pokud z výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl. Mimo to se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co je odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. např. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75 nebo rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Soudní judikatura pak věnuje nemalou pozornost též otázce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, nebo rozsudek ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64), přičemž v tomto ohledu je za nepřezkoumatelné považováno především takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil či kupříkladu rozhodnutí, které se opomíjí vypořádat s argumentací účastníka řízení. Přitom je nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je zásadně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění rozhodnutí. Jakkoliv se shora zmiňovaná judikatura týká zejména nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudních, NSS v rozsudku ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18 dovedl, že v zásadě tytéž podmínky platí i pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spatřuje soud především v tom, že správní orgán se dostatečně a zevrubně nevypořádal s posouzením situace na Ukrajině, a to zejména ve vztahu k azylu podle § 12 a k udělení doplňkové ochrany podle § 14 zákona o azylu. V projednávané věci chybí přesvědčivé a podrobné zdůvodnění, že v případě návratu do své

vlasti by jí nehrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2, a že nemůže nebo není ochotna z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státní občankou.

V reakci na žalobní námitku žalobkyně soud konstatuje, že jakkoliv je v pravomoci soudu ve správním soudnictví ověřovat či doplňovat dokazování provedené dříve správními orgány (§ 77 odst. 2 s.ř.s.), není jeho úkolem (a nezřídka ani v jeho možnostech) na místo správních orgánů tento stav prvotně zjišťovat. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Afs 89/2013-29 *„těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž není úlohou správních soudů provádět složitá dokazování a nahrazovat tak to, co měl již před nimi učinit správní orgán...“* Správnímu soudu přísluší v rámci soudního přezkoumání správního orgánu rozhodnutí posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Soudní řízení není pokračováním správního řízení. Úloha správního soudu je tak primárně přezkumná, v zásadě se nejedná o soud nalézací, byť je správní soud samozřejmě oprávněn v přiměřeném rozsahu doplnit dokazování provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).“ Obdobně podle rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015-36 *„v řízení o žalobě podle § 65 a následující s.ř.s. má krajský soud běžně řešit, a to typicky prováděním důkazů, skutkové otázky, jež byly zkoumány ve správním řízení, jehož výsledek, tedy žalobou napadené správní rozhodnutí, přezkoumává. Dokazování před soudem se však má zásadně omezit na prověření toho, zda skutkové závěry ze správního řízení obstojí.“*

Optikou shora uvedeného je zcela nezbytné, aby se žalovaný jako kompetentní správní orgán při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany **vždy znovu zabýval aktuální situací v zemi, do níž má být cizinec vrácen.** Učiněný právní názor vyplývá i z nedávné judikatury Nejvyššího správního soudu, a to z rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, www.nssoud.cz.

Vzhledem k tomu, že správní řízení vykazuje podstatné vady, které činí překážku rozhodnutí ve věci samé po stránce hmotněprávní, nelze jinak než zrušit rozhodnutí, neboť ze soustředěných důkazů ve správním spise plynou neúplnosti, které vedou k potřebnému zjištění skutečného stavu věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, www.nssoud.cz *„pokud soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) uveďte pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje; další žalobní námitky již nepřezkoumává.“*

Ze shora uvedených důvodů soud proto zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení žalovaný odstraní vytýkaná pochybení a poté při respektování právního názoru zdejšího soudu vyplývající z odůvodnění soudního rozhodnutí opětovně ve věci rozhodne (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), přičemž si opatří výše naznačené podklady, které objektivně zhodnotí a následně učiní příslušné rozhodnutí při zohlednění právního režimu dle § 2 a § 3 správního řádu.

Úspěšné žalobkyni vznikly náklady na právní zastoupení, právní zástupce jí byl ustanoven usnesením zdejšího soudu pro řízení o soudním přezkoumání rozhodnutí správního orgánu dne 29. 4. 2015, č. j. 22 Az 2/2015-41. Náhradu odměny za právní zastoupení soud určil ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby (převzetí zastoupení,

prostudování spisu a písemné podání ve věci samé, doručené soudu dne 7. 3. 2017), podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky v sazbě 3.100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby podle § 13 odst. 1 a 3 citované vyhlášky, tj. 2x 300 Kč, celkem 600 Kč. Ustanovený zástupce je plátcem DPH, proto k celkové výši nákladů řízení, tj. 6.800 Kč bylo připočteno 21 %, takže odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů uvedeného právního zástupce činí 8.228 Kč, která je splatná z účtu Krajského soudu v Brně na číslo účtu uvedené advokátem 2113734149/2700 do 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 4. dubna 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová